

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**VIANOČNÁ
NÁDIELKA**

VIANOČNÁ NÁDIELKA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

VIANOČNÁ
NÁDIELKA

slovar

Text © Dominik Dán 2024
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-7068-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Et lux perpetua luceat eis.

A svetlo večné nech im svieti.

(Z katolíckej modlitby za zosnulých)

Venujem vnučke Magdalénke.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
MUDr. Jane Roštárovej, Eve Schmied, Jane Maná-
kovej, Mgr. Anne Kratochvílovej, Mgr. Eduardovi
Mataninovi, Michalovi Nemcovi, Alexandrovi Berekovi,
prof. MUDr. Danielovi Pindákovi, PhD., MUDr. Denisovi
Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

Zvláštne poďakovanie patrí lekárom a zdravotnému
personálu oddelenia stomatológie a maxilofaciálnej
chirurgie Onkologického ústavu sv. Alžbety na
Heydukovej ulici v Bratislave pod vedením primára
MUDr. Tarasa Feltsana, PhD., MPH.

1

DECEMBER 2003

Klaudia Winkler.

Otakar Šolc.

Ladislav Bek.

Traja neboráci z Nášho Mesta, ktorým osud nedoprial toho roku zasadnúť k štedrovečernému stolu, ale zabudol im to povedať. Nevaroval ich, že odchod z tohto sveta nebude celkom s kostolným riadom. Škrtol ich zo zasadacieho poriadku, ako keď sfúkne tri sviečky, tri pierka zo stola, zo štedrovečerného stola, takže načasovanie ich predčasného odchodu bolo o to smutnejšie.

Kým k tomu došlo, aj jeden z policajtov trpel, prežíval najväčšiu tragédiu, akú môže policajt vo výkone zažiť – službu rovno na Vianoce.

Detektív z oddelenia vražd Oto Hanzel vošiel do kancelárie číslo stoštyridsaťjeden dvadsiateho štvrtého decembra ráno presne o 6.30.

„Šťastné a veselé...“ pozdravil jediného detektíva v kancelárii, mordujúceho sa nad písacím strojom.

„Neser ma aj ty,“ precedil Kuky pomedzi zuby, ani nedvihol zrak od rozpisanej strany.

„Čakal som, že sa mi hodíš okolo krku a vybozkávaš ma, že ťa striedam o hodinu skôr, a ty takto...“

Kuky konečne odlepil zrak od papiera, fľochol na hodiny nad dverami.

„Oto, čo ťa mrle žerú?“

„Čo budem doma? Vstávam o piatej aj bez budíka, niekedy aj skôr. Iba by som sa motal od okna k dverám a naspäť.“

Myslel som si, že ti dobre padne, a ty...“ Hanzel bezmocne rozhodil ruky, kolegova reakcia ho prekvapila.

„Prepáč,“ vzdychol Kuky. „Doprdele!“ okomentoval problém, ktorému sa práve venoval. „Nestíham, vidíš sám.“

Podľa napätého výrazu v tvári Hanzel vydedukoval, že kolega má za sebou ťažkú dvadsaťštvorku.

„Bolo niečo?“ zbytočne sa spýtal, lebo keby nemali nový prípad, Kuky by ho vítal schúlený v kresle, zabalený v deke, s karpinami v očiach, so smradľavým zívnutím na perách. Lenže Kuky celú noc nezažmúril oka, to bolo očividné.

„Bolo. Práve sa snažím dokončiť hlásenie. Daj mi ešte desať minút a všetko ti poviem.“

Hanzel pochopil – má byť ticho. Vyzliekol si zimník, na vešiak pedantne zavesil klobúk. Vybaľoval sa, z igelitky do chladničky premiestnil dve fľaše piva – desaťstupňové-ho. Vianoce sem, Vianoce tam, služba je služba a inšpekcia a čerti nikdy nespia, nechcel nafúkať zrovna na sviatky. Za fľašami putovali dve konzervy sardiniek v oleji – však ryby na Vianoce patria, nie? – fašírka, zemiaková omáčka nakyslo, strúhaná červená repa. Na chladničku položil polovicu krájaného chleba, pre istotu ho vložil do igelitky. Dva Vánoce stvrdnuté rožky hodil do koša, hneď bolo v igelitke viac miesta.

Sadol si, popresúval pár bezvýznamných lajstier po stole, odomkol zásuvku, vybral revolver, rozobral ho, hlavneň nasmeroval do okna, skontroloval vývrt, pretrel ju handričkou, tisíckrát opakovanými zautomatizovanými pohybmi ju začal leštiť. Vianoce sem, Vianoce tam, ale nielen inšpekcia a čerti nespia, aj pár vagabundov by sa našlo.

Kuky sa zasekol, čítal posledné riadky rozrobeného hlásenia, premýšľal, váhal. Hanzel využil chvíľu.

„Prečo mlátiš do stroja, prečo nepoužiješ počítač?“

„Hentú zadubenú zaspátú elektronickú krabicu?“ Kuky zagánil na služobný počítač.

„No.“

„Zasekol sa, všivák! Ešte šťastie, že pri výmene písacích strojov za počítače zachoval Edo chladnú hlavu a jeden pred demolačnou čatou schoval.“

Najstarší z detektívov Eduard Burger zachoval dve chladné hlavy, lebo tušil problémy s nastupujúcou modernizáciou

a schoval dva písacie stroje. Jeden uložil do rohu kancelárie na malý stolík pod oknom. Aby neťahal oči závistlivosťou, prehodili cezeň starý obrus, druhý, menší, schoval do plechového nadstavca, ale nebol ochotný sa oň deliť, nevyťahoval ho. Raz možno príde čas a použije aj ten, zatiaľ nie.

Burgerovo predvídavé opatrenie nikomu z nadriadených neprekážalo – klasické písacie stroje aj tak putovali do šrotu, takže keď sa do kolónky s registračným číslom dvoch schovaných strojov napísalo veľké VYRADENÉ, a vyradené neboli, nebola to krádež, bola to predvídavosť.

„Zlatý Edko,“ pochvaloval si Kuky, starú dobrú písaciu mašinku láskyplne pohladkal po klávesoch. „Čo by som si bez neho počal.“

„Prečo si nezavolaš technika?“

„Sú Vianoce.“

„Aj cez Vianoce musí mať niekto službu.“

„Má, ale je chorý.“

„Ako vieš?“

„Volal som operačnému, že mám poruchu, zistil, že technik má angínu a do roboty je ochotný prísť len v prípade elektronického útoku imperialistických krajín.“

„To sme už aj my.“

„Tak socialistických, je mi ukradnuté, kam práve patríme, teraz je dôležité, že elektrická krabica sa zasekla, technik štrajkuje a ja otročím na tomto sústruhu.“ Kuky vyčítavo oboma dlaňami ukázal na mechanický consul, potom si to rozmyslel a rýchlo, aby sa neurazil, ho pohladkal. „Môj zlatý...“

Hanzel sa v duchu usmial – už párkrát sa im Burgerova predvídavosť vyplatila. Počítače boli na administratívnu prácu fajn, ale museli fungovať, inak z nich nevydolovali ani literu.

„Ešte minútku,“ škemral Kuky. „Už som na konci.“

Hanzelovi zmienka o operačnom stredisku pripomenula povinnosť pri nástupe do služby.

„Telefonovať môžem?“

„Pokojne, len ma neoslovuj. Ešte minútku, Oto.“

Detektív vytočil známe číslo.

„Operačné stredisko, kapitán Zlocha.“

„Oddelenie vražd, kapitán Hanzel. Jaroslav, hlásim príchod.“

„Otoslav, to si ty?“

„Ja.“

„Čo tam robíš?“

„Nastupujem do služby.“

„Kam?“

„Do služby, mám výjazd.“

Telefón sa odmlčal, Hanzel si bol istý, že operačný dôstojník hľadá zapatrošený zoznam výjazdov na sviatky. Našiel ho.

„Fakt,“ hlesol. „Ty si nemal na stole kalendár, keď si si plánoval službu na december? Dnes sú Vianoce.“

„No vidíš, a ja mám výjazd. Ty si ešte stará služba – alebo už dnešná?“

„Dnešná, už sme vystriedali. Čo to máte za pomery na tom vašom slávnom oddelení vražd? To tam nemáte nejakého dzobáka mliečňaka, ktorému by ste prilepili vianočnú službu? U vás musia slúžiť staré páky?“

„Máme, dokonca dvoch, ale jednému ešte tečie mlieko po brade a druhý sa práve odúča od šerbla, tak sme ho nechceli nechať slúžiť samého v plienkach.“

„Ale prečo práve ty? Je tam dosť mladších. Musel si Mayora pekne vytočiť. Čo si vyviedol?“

„Nič.“

„Kecáš! Vianočná služba sa nedáva za nič, musel si ho riadne nasrať. Povedz, čo si vyviedol, nech máme na operačnom o čom trkotať.“

„Nič, fakt nič, vzal som to dobrovoľne.“

„Dobro...“ operačný dôstojník od úžasu ani nedokončil. „Počúvaj, Oto, nikam nechod, nehýb sa, ostaň v kancelárii, sanitka je tam do desiatich minút. V Pezinku na Cajle robí môj bratranec, vybavím ti luxusnú izbičku, len pre teba, fajnú, vytapacirovanú, aj steny, aj strop, neboj sa, bude ti tam ako v bavlnke.“

„Nemusíš, nezbláznil som sa, ja mám len také dobré srdce. Prišlo mi chlapcov z oddelenia ľúto, tak som to vzal.“

„Vzal! Tak chlapcov ti prišlo ľúto – a rodina môže ísť do...“ Operačný dôstojník sa zarazil. „Prepáč, Oto, to mi len tak vyhádklo, zabudol som...“

V telefóne ostalo trápne ticho.

„Neospravedlňuj sa, to nič, pomaly si zvykám.“

Kuky zdvihol zrak od rozpísaného hlásenia, postrehol, že kolega s telefónom pri uchu zmeravel, pohľad neprítomne upretý do rohu kancelárie, nechtom vyrýval do stola nejaký obrázok – asi začul niečo neprijemné, trpké, možno smutné, ale Kuky nevedel čo, druhú časť rozhovoru nepočul.

Operačný dôstojník v tej rýchlosti a návale radosti z vianočnej služby zabudol, čo kolega z oddelenia vrážd prežil tento rok v apríli – pochoval manželku. Pani Hanzelová odovzdala celé srdce svojmu milovanému manželovi a to, čo z neho ostalo, jej museli vyrezať a hodiť do koša. Chvíľu jej bilo v hrudi náhradné, ale ani to sa neosvedčilo a v apríli dotýklo. Smutná udalosť zasiahla všetkých v kancelárii, celé oddelenie. Pohreb bol o to smutnejší, že chýbal aj Hanzelov jediný syn – nevideli sa päť rokov. Odišiel pracovať do cudziny, naposledy sa ozval z Austrálie, Hanzel to vôbec nechápal, lebo pôvodne išiel aj s partiou kamarátov do Írska. Hanzel mal zo zemepisu vždy trojku, no aj tak sa mu marilo, že Írsko je od Austrálie dosť ďaleko, aspoň ako od nás do Michaloviec, možno aj viac, takže nikomu z rodiny nebolo jasné, ako sa tam chlapec zatúlal. Naposledy sa ozval pred tromi rokmi, odvtedy akoby sa po ňom zlahla zem, ani konexie na najvyšších miestach, ani ministerstvo zahraničných vecí nepomohli v pátraní, jednoducho ho nebolo. Hanzel ostal sám.

„Takže dneska slúžime spolu, Otoslav,“ snažil sa zahovoriť operačný dôstojník.

„Slúžime, Jaroslav.“

„Budeš v kancelárii alebo pôjdeš domov?“

„Mám od Mayora podpísanú knižku od vozidla, takže som mobilný. Prišiel som prevziať službu od Kukyho, keď nič nebude, pôjdem domov a budem držať pohotovosť na telefóne, číslo máš.“

„Mám. Keď budeš odchádzať, ohlás sa mi, nech viem, ko-ho mám ešte v budove.“

„Ohlásim sa.“

„Pozdravuj Kukyho.“

„Odkážem.“

„A...“ operačný zaváhal.

„Počúvam ťa.“

„A šťastné a veselé, Oto, ak sa to tak dá povedať.“

Hanzel váhal s odpoveďou, nič rozumné mu nezišlo na myseľ.

„Ďakujem, aj tebe, Jarko. Povedať sa to dá, horšie je šťastne a veselo ich prežiť. Prvé Vianoce bez...“ Znova zaváhal.

„Keby dačo, ozvi sa.“

Operačný dôstojník rýchlo položil, odrazu mu bol telefonát s detektívom ťaživý, smutný, celkom nevianočný. Nechcel ho ďalej trápiť spomienkami, radšej rozhovor prerušil.

Aj Hanzel položil, s pohľadom upretým na slúchadlo. Ani si neuvedomil, že si vzdychol.

Kukymu chýbal ešte posledný odsek, nemohol sa sústrediť, po očku sledoval kolegu. Hanzel znášal rany osudu statočne, no občas prišiel okamih, keď toho bolo priveľa, občas naňho doľahla depresia, ako teraz. Kuky ho nechal tak, sústredil sa, prečítal si predposledný odsek, nadviazal a o chvíľu bol s hlásením hotový.

„Jupí! Hotovo!“ zaujúkal. Pozrel sa na hodiny nad dverami: 6.52. „No prosím, a ešte k tomu v limite!“

„Kam to napísať?“ prebral sa kolega.

„Už nikam, Oto, všetko som napísal a rozposlal. Hlásenie na operačné stredisko išlo o štvrtej v noci, takže podklady do zvodky majú, hlásenie pre vyšetrovateľa som práve dokončil, ale dohodli sme sa, že spis skompletizujeme až po sviatkoch – to isté hlásenie použijeme aj pre našu potrebu, keby sa veci skomplikovali a museli by sme pátrať aj cez sviatky.“

„Prečo by sa mali veci komplikovať?“

„Lebo ho ešte operujú a nemám správu o rozsahu zranení.“

„Aha. Dobre, tak už by si mi konečne mohol povedať, ko ho operujú, prečo ho operujú, prečo nás to vôbec zaujíma, o čo ide.“

„O blbosť – hádka, bitka, pichačka.“

„Znásilnenie?“

„Pichačka do rebier.“

„Ale žije.“

„Žije.“

„Takže to nie je vražda.“

„Nie je.“

„Výborne, teda našich chlapcov necháme, nech si užijú sviatky, a ty mi všetko pomaly, postupne a hlavne podrobne porozprávaš.“

„Vykonám!“ Kuky sa vyvalil na svoju pohodlnejšiu stoličku, hnusná drevená krpatá nepohodlná za písacím stolom mu už išla na nervy. Písací stroj ako záchrana – prosím, ale tá stolička, hotové mučidlá!

„Včera sme končili normálne o pol štvrtej.“

Hanzel prikývol, pamätal si, čo bolo včera.

„... išiel som k našim, bol tam aj brat, pomáhali sme mame s prípravami, s upratovaním. Zahlásil som sa operačnému, aby vedel, kde som...“

„Musíš až tak podrobne, až tak dozadu? Má to pre prípad nejaký význam?“

„Nemá, iba som chcel, aby si mal prehľad o činnosti.“

„Nepomyšlil si si ma s dôstojníkom inšpekčnej služby?“

„Nie, ten prikvitol až o tretej v noci, fúkal som ja, vyšetrovateľ, aj technik, celý výjazd.“

„Takže od pondelka nastupuješ do hliadky?“

„Nenafúkali sme, ani jeden! Oto, slopať v službe na sviatky alebo na Silvestra je čistá samovražda. Nie som včerajší.“

„Tak už buď konečne dnešný a povedz, čo sa stalo.“

„Operačnému som volal o pol dvanástej, akurát sme s bratom dokončili stromček, vieš, my na Vianoce zdobíme stromček deň vopred, aby sme na Štedrý večer mali pokoj. Aj kapustnica je navarená vopred, lebo na druhý deň je najlepšia, aj šalát...“

„Kuky!“

„Dobre, dobre, ja len, aby si bol v obraze.“

„Pichol niekto tvojho brata, nedajbože mamu?“

„Nie, čo si?“

„Tak v akom som obraze? Vo vašom domácom?“

„Dobre, už sa k tomu dostaneme, o pol dvanástej som volal operačnému, ešte bolo všetko v poriadku. Volal som mu, že ostanem spať u mamy, keby ma niekto zháňal, nebudem doma. Nadiktoval som mu adresu a číslo telefónu, ako hovorím, ešte bolo všetko v poriadku.“

Hanzel prikývol, že pozorne počúva a zatiaľ všetkému rozumie.

„O pol tretej to prišlo. Volal operačný, že máme prípad – na Doležalovej za pohostinstvom Iskra našli zakrvaveného chlapa, z chrbta mu trčal nôž. Zastavil som sa po technika, zase nemajú pojazdné auto, vyšetrovateľ prišiel na svojom.“

„Prečo náš výjazd, prečo nie okresný?“

„Okresný tam už bol.“

„Aha, takže namiesto pátrania po horúcej stope zase predhadzovanie horúceho zemiaka z rúk do rúk, ako vždy.“

„Nie z rúk do rúk, z okresu na kraj, ako vždy. Okresný vyšetrovateľ trval na tom, že ak je tam nôž a útok smeroval na životne dôležité orgány, ide o pokus vraždy, náš vyšetrovateľ argumentoval tým, že keď nemáme lekársku správu, nemôžeme vedieť, kam smeroval útok, a vzhľadom na to, že poškodený žije a previezli ho do nemocnice, mal by si to prevziať okres ako ublíženie na zdraví, a keď sa zistia priťažujúce okolnosti, bude dosť času prípad prekvalifikovať.“

„A...?“

„A okresný vyšetrovateľ, že ani bohovi! Čo vražda, to vražda!“

„Ale rozhoduje názor vyššej inštancie, nie?“

„Na tom sa zhodli – obaja volali svojim šéfom a šéf krajskej vyšetrovačky rozhodol, aby sme sa neodmýkali s okresákmi ešte aj na Vianoce a urobili gesto a...“

„... a tak ste to zobrali,“ uzavrel debatu o kompetenciách Hanzel, ubolene si schoval tvár do dlaní, nechápavo pokrútil hlavou.

„Uhm,“ pripustil Kuky.

„Bez lekárskej správy.“

„Uhm.“

„Bez argumentácie.“

„Uhm.“

„Bez odporu.“

„Uhm.“

„Lebo sú Vianoce.“

„Uhm.“

„No tak ti veľmi pekne ďakujem, drahý môj Kukinko, a opätovne ti vinšujem šťastné a veselé.“

„Aj tebe, Otík, aj tebe.“

„Ďakujem, o nádielku si sa mi už postaral.“

„O akú nádielku? Čo zase dramatizuješ? Chlapíka zo-
perujú, cez sviatky si poleží, to je do piatka, v sobotu ho
skočím do nemocnice vypočuť, v pondelok prípad vyšet-
rovateľ prekvalifikuje na ublíženie na zdraví, celé to zba-
líme a odlifrujeme na okres ešte do konca roka, aká tam
nádielka?“

„Len aby, len aby,“ krútil hlavou Hanzel, lebo s prípad-
mi na prvý pohľad jednoduchými mal svoje skúsenosti.
Stíchli.

„Čakám,“ Hanzel prerušil ticho.

„Na čo?“

„No prišli ste aj s technikom na miesto činu...“

„Aha, pokračujem. Prišli sme na miesto činu. Vieš, kde
je Iskra?“

„Viem.“

„Keď stojíš pred vchodom, tak vpravo je zastávka au-
tobusu, vľavo pokračuje chodník, dostaneš sa na roh krč-
my, a keď zahneš, dostaneš sa k nakladacej rampe zbokú
krčmy.“

Hanzel prikyvoval, áno, áno, všetko pozná.

„Ešte pred nakladacou rampou sú smetiaky.“

Hanzel prikývol.

„Tam ho našli, na čiernych plastových vreciach so sme-
ťami.“

„Koho?“

„Poškodený je Otakar Šolc, šesťdesiatdva rokov, hospo-
dár a masér miestneho futbalového klubu TJ Lokomotíva.
Ženatý, dve dospelé deti, bez záznamu v registri. Slušný,
nekonfliktný občan.“

„Kto ho našiel?“

„Vedúci reštaurácie Daniel Feješ.“

„Kedy?“

„Mne volal operačný presne o pol tretej a povedal mi, že
ho našli práve teraz, pred pár minútami. Práve ho prevá-
ža sanitka.“

„Čo tam robil vedúci tak neskoro v noci, takmer nad-
ránom?“

„Posledný deň prevádzky pred vianočnými prázdninami,
podnik bude týždeň zavretý, tak robil hácky, administratívu,

potom kontrolu celého objektu, pri kontrole zvonka ho našiel.“

„Šolc patrí k bežným zákazníkom, k štamgastom, k náhodným okoloidúcim? Alebo do Iskry ani nechodieval?“

„Čoby, štamgast.“

„Bol tam včera na pive?“

„Bol.“

„Videli ho, s kým sedel?“

Kuky sa nahol, podal kolegovi záznam.

„Čo je to?“

„Záznam z vyťaženia vedúceho Feješa.“

„On nie je vypočutý zápisnične?“ žasol Hanzel.

„Vypočul som ho na mieste, robil som si podrobné poznámky, spracoval som z toho služobný záznam, sú tam všetky potrebné informácie, viac nevie.“

„Ako oznamovateľ a hlavný svedok mal byť vypočutý do zápisnice.“

„Načo? V zápisnici by bolo to isté, čo držiš v ruke, iba v priamej reči. Viac by nám aj tak nepovedal.“

„Ale...“

„Oto, neblázni, veď o nič nejde, obyčajná pichačka.“

„Ak o nič nejde, načo ste to brali k nám na kraj?“

„Lebo rozhodli šéfovia, ale my dobre vieme, že v skutočnosti o nič nejde.“

„Kuky, ale zobrali ste to k nám, prvotné úkony mali byť urobené, akoby išlo o pokus vraždy.“

„Chcel som ho zobrať hore, no vyšetrovateľ rozhodol, že zatiaľ stačí vyťažiť ho takto, na mieste, a potom sa uvidí.“

„Aha, takže teba riadi vyšetrovateľ, zdravý rozum si nechal, nech sa hompáľa doma u mamy na vianočnom stromčeku, čo?“

„Oto, aspoň si ten záznam prečítaj, uvidíš, že je tam všetko podstatné, výsluchom by sme nič viac nezískali. Ak bude treba, vypočujem ho dodatočne, nezdrhne nám. Okrem toho sú Vianoce, sám povedal, že už je skoro dvadsaťštyri hodín na nohách, chcel ísť domov, bol unavený, z taktického hľadiska som urobil dobre.“

„Z taktického hľadiska?“

„Samozrejme. Keby som ho execíroval k nám do kancelárie, iba čo by sa štorcol a just by mi nič nepovedal. Rátal som

s tým, že ho ešte budeme potrebovať – načo si ho pohnevať hneď na začiatku vyšetrovania?”

Hanzel sa prestal s kolegom doťahovať, prečítal si hlásenie, našpúlil pery, po chvíli uvažovania uznal, že Kuky má možno pravdu. V hlásení bolo všetko podstatné, a keby sa neskôr vyskytli pochybnosti, nie je problém vedúceho predvolať a riadne vypočuť do zápisnice.

„Dobre,“ ukončil uvažovanie, „povedzme, že máš pravdu, Kuky. Z hlásenia je jasné, že... že,“ Hanzel si musel pomôcť papierom, meno si nezapamätal, „že pán Otakar Šolc večer pred Vianocami skočil na pivo do krčmy, kde patrili medzi stálych zákazníkov. Kedy prišiel, to si vedúci nepamätá, ale večer okolo ôsmej ho už registroval, sedel pri zadnom stole so svojou partiou. Musím ťa pochváliť, celú partiu ti vedúci podrobne opísal a...“

„A poznal aj mená, takže som ich ustálil a vylustroval.“

„... a za to som ťa chcel pochváliť, perfektná operatívna práca, vieme počet – sú štyria, vieme, ako sa volajú, kde bývajú, neutečú nám.“

„Ale zháňať ich jedného po druhom a vypočúvať som ich nemohol, to, dúfam, uznáš. Boli tri hodiny v noci.“

„Uznávam, preto hovorím, že stačí, máme ich ustálených, nikam nám neutečú. Vedúci si všimol, že Šolc minimálne dvakrát zmenil stôl, sedel aj pri stole v strede, chvíľu aj pri stole pred výčapom. S kým presne, nevie, venoval sa svojej práci, ale, ako sám uvádza, nikoho cudzieho v podniku neregistroval, takže aj tie dva stoly sa budú dať ustáliť.“

Kuky prikývol, hej, aj on si to tak predstavuje.

„Oto, presne to si myslím aj ja, ľudí v podniku ustálime ľavou zadnou, všetci sa navzájom poznajú, ale problém nastane, ak páchatel v podniku nebol, ak nepatrí do partie, ak to bol iba náhodný okoloidúci, v tom prípade bude pátranie horšie. Ak páchatel bol v krčme, dôležité je zistiť, kedy odišiel a či šiel so Šolcom alebo pred ním a počkal si ho, alebo po ňom a dobehol ho vonku.“

„Ale to je rozsah práce pre celú kanceláriu na dva, možno tri dni.“

„Preto som sa do hlbšieho vyšetrovania ani nepúšťal, sústredil som sa na prvotné informácie. Zistil som, že záverečnú majú v Iskre o desiatej, ale podnik bol ako vždy

pred záverečnou plný. Medzi desiatou a pol jedenástou sa zákazníci začali rozchádzať, o jedenástej ostalo už len jadro, Šolc bol medzi nimi. Podľa vedúceho odišiel medzi jedenástou a pol dvanástou, ale nevidel ho odchádzať, takže ani nevie, či odchádzal sám alebo s niekým. Oneskorenci si dali pri výčape kapurkové poldeci a postupne sa po jednom, po dvoch vytrácali, ostali len dvaja, vedúceho švagar s kamarátom – aj tí sú ustálení. Dali si s vedúcim ešte po jednom a o pol dvanástej vypadli. Výčapník už mal výčap uzavretý, o chvíľu sa porúčal aj s jednou z dvoch čašníčok. O pol dvanástej ostal v Iskre len vedúci a druhá čašníčka, slečna...“ Kuky nechal záznam Hanzelovi, stačili mu poznámky, „slečna Struhárová, upratovala rajón, vedúci robil v kancelárii tržbu, hárky, bežnú administratívu. Okolo polnoci sa čašníčka rozlúčila, vedúci ostal sám, dorobil papierovačky a obehol celý podnik, či je všetko pozatvárané. O druhej v noci zamkol podnik a kontroloval zvonka všetky okná a dvere, smeroval k bočnej uličke s nakladacou rampou, lebo na jej konci za rampou mal zaparkované auto, a práve tam, pri smetiakoch, ho našiel – ležal na brucho na kope vriec s odpadkami, z chrbta mu trčal nôž. Najprv ho nepoznal, až keď ho otočil, zistil, kto je to. Šolc sa pohol, zavzdychal, vedúci pochopil, že ešte nie je neskoro, zavolaal sanitku a hneď nato stopäťdesiatosmičku. Sanitka predbehla aj prvú hliadku, keď prišli, Šolc už bol preč, čakal ich iba vedúci.“

„Výborne,“ hlesol Hanzel.

Kuky nevedel, či to má byť sarkazmus, alebo ho kolega naozaj chváli, radšej bol ticho.

„O dvanástej odišla posledná čašníčka,“ rekapituloval Hanzel viac-menej sám pre seba.

„Správne,“ súhlasil Kuky.

„O druhej odchádza aj vedúci.“

„Asi tak.“

„Kde bol dve hodiny?“

„Oto, presne na to som sa ho pýtal aj ja. Vysvetlil mi, že my, čo stojíme pred výčapom, si nevieme predstaviť, koľko dá roboty tým za výčapom, aby sme mali čerstvo načapované pívko, aby bol gulášik stále teplý, aby boli soletky chrumkavé, popolníky čisté, obrusy vyprané...“

„Dobre, dobre, skráť to!“

„Jednoducho mi vysvetlil, že pred týždňovou odstavkou celého podniku má dvakrát toľko roboty s uzávierkou a po papierovačkách musel obehnúť celý podnik a fyzicky skontrolovať záchody, či netečú, kuchyňu, či je zavretá voda a plyn, všetky okná, kotolňu, šatne...“

„A to mu zabralo dve hodiny?“

„Aj viac, nezabúdaj na administratívu. S tou začal ešte za plnej prevádzky, inak by tam sedel do rána.“

„Preveríme si to, poznáme aj iných vedúcich.“

„Oto, podľa teba je podozrivý?“ žasol Kuky.

„Zatiaľ nie, ale čo sme iba raz zažili, že páchatel' sa hral na oznamovateľa, akože náhodou našiel mŕtvolu?“

„Pripúšťam,“ prikývol Kuky, lebo aj on to už zažil.

„Čo o ňom vieme?“ Hanzel už bol rozbehnutý, už vyšetroval, už vetril. Zo stola vzal Kukyho hlásenie, čítal.

„Daniel Feješ, ročník päťdesiatdva, takže má päťdesiatjeden, chlapík v najlepších rokoch. Býva na Slnecnej sedemnášť. Slnecná... Slnecná, to sú rodinné domy v miliónárskej štvrti vo štvrtom obvode, poznám to tam. Zazobaný vedúci.“

„Dočítaš sa ďalej,“ uškrnul sa Kuky.

„Ženatý, manželka Katarína, rodená Koleníková, zubná technička. Tiež remeslo so zlatým dnom. Dve deti, syn tento rok skončil vysokú ekonomickú, dcéra ešte študuje, tiež ekonómii. To sa môže pri jeho zamestnaní hodiť. Pán kolega Kuky mu položil aj zákernú otázku, ako dlho pracuje vo fachu, takže sa dozvedáme, že vo fachu pracuje vyše tridsaťtri rokov – nastúpil hneď po učňovke ako obyčajný pingel a postupne sa vypracoval. Vedúcim reštaurácie bol už za socíka, potom si prevádzku prenajal, neskôr kúpil a otvoril ešte dve, a teraz si žije na veľkej nohe.“

„Naozaj na veľkej, keby si videl toho bavoráka, čo ho čakal za krčmou! Nečudujem sa, že ho radšej schováva za nakladacou rampou, inak by riskoval, že mu ho ukradnú, v lepšom prípade doškriabu od závidi.“

„Požičal Šolcovi nejaké prachy?“

„Ty ho fakt podozrievaš? A keby aj, pichnutím do rebier by sa mu dlh vrátil? Nešiel by sám proti sebe?“

„Tak požičal – alebo nie?“

„Pýtal som sa na Šolcove finančné pomery...“

„Takže aj tebe to vrtalo v hlave, čo? Aj ty si vyšetroval, nebol si tam len do počtu.“

„Vyšetroval som, veď keď to malo byť naše, nech máme aspoň nejaké informácie. Nepožičal, Šolc je solventný, seriózny starší pánko.“

„Takže nepožičal, hm...“

„Oto, prosím ťa!“

„Nepros.“

„Dobre, keby ťa to malo trápiť celé sviatky, tak odvolávam svoju aktivitu na sobotu a skočím za ním do nemocnice hneď zajtra. Už bude po operácii, s primárom sa nejako dohodnem a vypočujem ho na nemocničnom lôžku, aby si mal dušu na mieste. Povie mi, kedy odchádzal, s kým išiel, čo sa stalo vonku, koho máme zatknúť. Keby si sa veľmi nudil, môžeme ísť do akcie hneď v prvý sviatok vianočný.“

Hanzel našpúlil pery, akože zvažuje kolegovu ponuku, potom si to rozmyslel, pokrútil hlavou.

„Nie, chlapci si zaslúžia vianočné voľno, nech si ho užívajú. Bude tak, ako si rozhodol na začiatku, necháme ho, nech sa zotaví, a rozbehneme akciu v sobotu. Ak sa im nebude chcieť, necháme to na pondelok.“

„No vidíš, rozumná reč!“ Kukymu sa uľavilo, nechcel, aby to kolega bral tak, že mu necháva po službe na stole horúci zemiak.

„Čo ste urobili na mieste činu?“ Hanzel chcel mať úplný prehľad, kým Kuky odíde.

„Fotografickú dokumentáciu miesta činu, technik zaistil tri biologické stopy, všetko krv z vriec na smeti. Vyťažil som vedúceho a technik išiel do nemocnice po nôž, volal mi, má ho zaistený, v priebehu dňa ho niekto privezie aj s fotodokumentáciou z miesta činu.“

„A stopy po obrane na rukách?“

„Nebudú. Dezinfikovali ho. Ale to by nebol hlavný problém, ochotná sestrička mu skontrolovala prsty a informovala technika, že Šolc má nechty vystrihané až do mäsa, tak to ani sestrička v živote nevidela. Chceš aj vysvetlenie?“

Hanzel sklonil hlavu nabok – takú ľahkú hádanku by dokázal vyriešiť aj sám.

„V zázname píšeš, že Šolc robí maséra v miestnom futbalovom klube.“

„Vedel som, že na to prídeš.“

„Masér nemôže mať nechty, ani náznak nechtov, inak by poranil zákazníka.“

„Presne tak, za jeho nechtami nenájdeme ani vlákna, ani útočnikovú kožu, pravda, ak sa vôbec stihol brániť. Krvavý bol celý, ale umyli ho, či mal na sebe aj páchatelovu krv, to už nezistíme, no nezúfame si, nie? Vypočujeme ho a všetko sa dozvieme.“

Hanzel pokyvkával hlavou, no stále nebol spokojný.

„Ešte posledná otázka, Kuky, a môžeš ísť. Podľa teba sa miesto nálezu zhoduje s miestom činu? Alebo ho privliekli a pohodili...“

„Spravili ho tam v uličke, Oto, určite v uličke pri nakladacej rampe, všetko sme podrobne prezreli. V uličke je starý popraskaný asfalt, samá jama, plno štrku, prachu, cestného bordelu, keby ho vliekli, nechali by šmuhy, stopy vlečenia by boli viditeľné.“

„Odniesť ho nemohli?“

„Starý pupkatý vyše stokilový chlapisko, museli by byť aspoň dvaja, možno aj traja. Toľko ľudí deň pred Vianocami nestihol našťavať, vedúci potvrdil, že v podniku bolo všetko v poriadku, všetci sa rozchádzali vo vianočnej nálade s úsmevom na perách.“

„Okrem jedného.“

„Nie, Oto, myslím si, že všetci, ten jeden vnútri nebol, museli sa stretnúť až vonku.“

Hanzelovi chýbali stopy z miesta činu, bez nich si priebeh trestného činu nevedel zrekonštruovať.

„Škoda, že predtým nenasnežilo,“ vzdychol.

„Kedy si naposledy zažil biele Vianoce?“

„Tiež pravda, ešte som cuckal z fľaše.“

„Tak dávno!?“

„Vodku, sú to tri roky.“

„Aha. Áno, spomínam si, pred tromi rokmi fakt nasnežilo.“

Hanzel založil kolegovo hlásenie do dvojhárka, zároveň okraje, tenký spis odsunul do vzdialeného rohu stola, čím dal jasne najavo, že pichnutý Šolc nie je jeho problém, jemu sa služba ešte len začína a čistý stôl by vzhľadom na

dnešný sviatočný deň mohol ostať čistý až do zajtra rána, do vystriedania.

Kuky pochopil, že je vystriedaný, prepustený zo služby, môže sa zberať. Poupratoval si stôl, zamkol plechovú skriňu, skontroloval chladničku...

„Mama mi dala domácu husaciu masť, je v tom aj kus pečienky, nechám ti to tu, sotva som do toho rypol.“

„Mám svoj proviant.“

„Nebudem to nosiť domov.“

„Tak nechaj, možno sa niekto ulakomí.“

„Kto, prosím ťa, veď Váňa cez sviatky neslúži.“

„Pravda, tak si to po sviatkoch nájdeš.“

„Ale nemusíš šetriť, keby si dostal chuť na husacinku, smelo si naber.“

„Dohodnuté.“

Kukyho čakal už len posledný úkon a mohol ísť – zodvihol slúchadlo, vytočil číslo.

„Operačné? Poručík Kukučka, končím službu. Áno, Oto je v kancelárii. K tomu pichnutému Šolcovi som ti hlásenie poslal, do zvodky to išlo, fonogram pátrania išiel, ešte stále ho operujú, vypočutý nebol, Oto je informovaný. Z mojej strany všetko, máš niečo na mňa? Nie, tak potom hlásim ukončenie služby, šťastné a veselé pracovné sviatky vám viňšujem, chlapi... Kam? Jáj, do riti, tak ja už teda idem.“ Položil. „Všetci ťa pozdravujú a sú radi, že môžu slúžiť v taký utešený sviatočný deň.“

„Počul som.“

Kuky sa obliekol, vzal si igelitku, postavil sa do stredu kancelárie, poobzeral sa, akoby odchádzal na front a nebolo isté, či sa ešte niekedy vráti. Vstal aj Hanzel.

„Tak...“

Podali si ruky, zavinšovali si, aj sa objali, poplieskali po chrbtoch.

„Ehm, Oto,“ Kukymu nedalo, aby kolegovi niečo nepripomenul. Znova si odkašlal, váhavo spustil. „Oto, ako som už povedal, keď nič nebude, môžeš sa na všetko vykašať a prísť k nám a...“

„Nie, Kuky, ďakujem... nie,“ prerušil ho rýchlo Hanzel.

„Len keď nič nebude a budeš mať chuť, aspoň na večeru by si sa mohol zastaviť, tanier budeš mať pripravený.“

„Kuky, nie...“

„Vieš dobre, že by som ťa nevolal, keby naši nechceli, ale povedal som im, o čo ide, a všetci jednohlasne súhlasili. Fakt jednohlasne a spontánne, okamžite bez váhania, ani som nemusel nič vysvetľovať. Keby sa tak rodina zhodla na všetkých veciach, ako by sme si nažívali, ale teraz to bolo nazaj jednohlasné.“

„Poznáš môj názor, Kuky.“

„Ja viem, volal ťa aj Edo, aj Rišo prejavil ochotu, aj...“

„Aj Váša ma volal, dokonca aj Chosé. Plánuje stráviť sviatky s nejakou novou pipkou, ale povedal mi, že kvôli mne to zruší a príde slúžiť so mnou, aby som nebol sám, ale...“

„Príma chalan, ten Chosé.“

„Všetci ste príma chalani, no musel som odmietnuť.“

Kuky sa s odmietnutím nevedel zmieriť, nie tak ľahko, ako si Hanzel želal.

„Oto, ehm... ako by som to,“ jachtal, nechcel kolegu zbytočne týrať. „Oto, fakt je, že čo sa stalo, stalo sa, život jej už nevrátime. Viem, vlastne všetci vieme, ako ste sa mali radi, ale stalo sa, už jej niet, ale ty žiješ ďalej, nemá význam, aby si sa týral, aby si si niečo vyčítal, aby si...“

„Kuky, ďakujem, ale nie.“

„Oto, chcel som len povedať, že nie si sám, chápeš?“

„Chápem, čo chceš povedať. Rozhodol som sa, že tieto sviatky odslúžim, rozhodol som sa dobrovoľne a odslúžim ich poctivo, bez úľav a ulievania. Tak som sa rozhodol a nebudem nikomu z vás zavádzať...“

„Oto, choď do prdele!“

„Zavádzať, je to tak, chlapče. Vianoce sú Vianoce, je to sviatok rodiny, rodina má byť pokope a nikto by nemal prekážať a rušiť. Musíš uznať, že každý cudzí je na sviatky rušivý element, nech už má hosťiteľ akokoľvek dobré srdce a láskavú motiváciu. Nie, Kuky, neprehováraj ma, neprídem, budem na vás myslieť, ale neprídem ani k jednému, chcem byť sám.“

Rozhodnuté, s Hanzelom by nepohol ani pár volov.

„Tak dobre,“ rezignoval najmenší z detektívov, ešte raz si podali ruky.

Kuky bez ďalších rečí odišiel, Hanzel ostal stáť sám v strede kancelárie, pohľad upieral na dvere. Odrazu ho premkla

clivota. Spravil dobre, keď sa takto odsúdil? Naozaj chce byť na sviatky sám, ešte k tomu v robote?

Zhlboka si vzdychol, bezmocne rozhodil ruky, vrátil sa na stoličku, pohodlne sa oprel, zapálil si, vyfúkol oblak dymu, pozoroval, ako sa zvíja, skrúca, ako sa mieša s nevyvetraným kancelárskym vzduchom, ako sa rozplýva. Už bolo neskoro banovať, už sa rozhodol, vlastne rozhodol sa ešte na začiatku decembra, keď šéf priniesol rozpis služieb...